

Bosgroepen

Beheerrichtlijn Nat schraalland (N10.01)

Nat schraalland is, net als vochtig hooiland, zeer oud boerengrasland. Nat schraalland is echter minder productief en de bodem is heel slap. De graslanden zijn daardoor delen van het jaar slecht te berijden met materieel, ze kunnen 's winters onder water staan maar zullen 's zomers oppervlakkig uitdrogen. Door jaarlijks te hooien blijft het voedselarme karakter behouden. Het beheertype nat schraalland bestaat voor minimaal 60% uit een korte, gesloten graslandvegetatie. Voor dagvlinders, sprinkhanen en amfibieën zijn daarnaast enkele zomerse plasdras-veldjes, ruigten, hoge kruidenrijke delen en kleine struwelen van belang. Wanneer nat schraalland tevens belangrijk broedgebied is voor weidevogels, zijn opgaande structuurelementen ongewenst.

Instandhoudingsbeheer

- 1 keer per jaar maaien en afvoeren, bij voorkeur in augustus of september.
- Bemesten met ruige mest of kalk is niet toegestaan.
- Bosopslag verwijderen. In het bijzonder wilgenstruwelen langs de randen periodiek (1 keer per 5 jaar) afzetten om te voorkomen dat het schraalland vanuit de randen dichtgroeit.
- Aangepaste maaiapparatuur (eenasser, wetlandtrack) gebruiken, afhankelijk van de draagkracht van het terrein.

Kwaliteit verhogend beheer op standplaatsniveau

- Bij voorkeur maaien met een machine waarmee geen insecten en andere kleine fauna worden opgezogen.
- Nabeweiding als de draagkracht van het terrein en het vegetatietype dit toelaten. Door nabeweiding wordt de bodem open getrapt waardoor kiemplekken gecreëerd worden voor vestiging van karakteristieke soorten. Op graslanden in weinig bodemvruchtbare terreinen maximaal 0,5 GVE/ha. In bodemvruchtbare terreinen kan dit oplopen tot maximaal 1,5 GVE/ha.

- Jaarlijks op wisselende plekken 5-10% van de oppervlakte niet maaien om overlevingslocaties voor faunadoelsoorten te creëren. Overweeg daarbij om sinusbeheer toe te passen. Daarbij wordt gewerkt met slingerende maaipaden en blijft per maaibeurt ca. 40% van de vegetatie staan. Het maaibeheer varieert in ruimte en tijd. Als resultaat ontstaat veel meer variatie in structuur en daarmee soorten, wat gunstig is voor de biodiversiteit.
- Geleidelijke overgangen creëren naar aangrenzende terreintypen, via bijvoorbeeld ruigte en struweel. Deze ruigtezomen periodiek maaien, bijvoorbeeld eens in de 4 jaar.
- Bij verruiging is eventueel kleinschalig plaggen mogelijk als herstelmaatregel, of gedurende enkele jaren intensiever maaien (2 keer per jaar).

Kwaliteitsimpuls op landschapsniveau

Het optimaliseren van de hydrologische situatie is van groot belang voor dit type: tegengaan van ontwatering, herstellen van grondwaterinvloed en zorgen voor een goede waterkwaliteit. Het gebied kan worden versterkt door uitbreiding van de oppervlakte en/of door verbinding met natte schraallanden in de omgeving.

Signalen voor achteruitgang van de kwaliteit van het beheertype

- Afname van karakteristieke soorten waaronder orchideeën, zeggen, Spaanse ruiter en blauwe knoop (zie Index Natuur en Landschap voor lijst met kwalificerende soorten).
- Toename van ruigtesoorten zoals grote brandnetel, akkerdistel of ridderzuring.
- Sterke toename van pitrus, riet, haarmossen of veenmossen.

Waar zitten de kosten in

- Maaien en afvoeren.
- Onderhouden/vervangen van bruggen/duikers/dammen/stuwen/putten.
- Verwijderen van ongewenste vegetatie.
- Onderhouden van watergangen.